

 HARLEQUIN®
The background of the cover features a man in a dark suit and a woman in a gold dress embracing in a dimly lit, ornate room.

HALOOLINE ROMAAN

*Mitte ainult
müürilill*

Carole Mortimer

Saladuste hooaeg

Carole Mortimer
NOT JUST A WALLFLOWER
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Reet Piik
Korrektor Inna Viires

© 2013 by Carole Mortimer
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E06275414
ISBN 978-9949-25-567-2

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

*1817. aasta juunikuus leedi Cicely Hawthorne'i Londoni-
kodus*

„*S*a oled kindlasti kohutavalt põnevil Hawthorne'i eel-
seisva abiellumise pärast preili Matthewsiga!” Cham-
bourne'i leskkrahvinna leedi Jocelyn Ambrose naeratas
oma võõrustajannale säravalt üle laua.

Leedi Cicely noogutas. „Sellel kosimisel ei puudunud
küll oma... keerukad asjaolud, kuid mul pole kahtlustki,
et Adam ja Magdalena tulevad väga hästi toime.”

Leskhertsoginna tõsines. „Kuidas Magdelenal nüüd
läheb, kui kõik ebameeldivused on lahenenud?”

„Väga kenasti.” Leedi Cicely naeratas südamlikult. „Mul
on rõõm teatada, et ta on noor daam, kel on rohkesti sise-
mist jõudu.”

„Tal läks seda tarvis, kui too petis Sheffield tegi kõik,
mis sai, et teda hävitada nii seltskonna silmis kui ka raha-
lises mõttes,” lausus Roystoni leskhertsoginna Edith St.
Just, kolmas naine sõbrataride triost, põlglikult ninaga
tõmmates.

Leedi Jocelyn pöördus tema poole. „Kullake, kuidas
edenevad sinu enda plaanid Roystoni pulmadega?”

Need kolm daami, keda ühendasid tugevad sõprus-sidemed sellest ajast, kui nad viiskümmend aastat tagasi seltskonnas debüteerisid, olid selle hooaja alguses sõlminud kokkuleppe seista hea selle eest, et kõigi kolme vallalised pojapojad jõuaksid turvaliselt abielusadamasse, tagades sellega kõigi sugupuude kestmajäämise. Leedi Jocelyn oli esimene, kes saavutas edu, kui tema pojapoeg teatas mõne nädala eest oma kavatsusest abielluda leedi Sylvianna Morelandiga. Laulatus pidi toimuma juuni lõpus. Leedi Cicelyl oli alles hiljuti korda läinud oma poja-poja tuleviku kindlustamine, tema mõrsja oli preili Magdalena Matthews, hiljaaegu surnud Sheffieldi hertsogi George Matthews'i pojatütar. Seega tuli vaid Roystoni leskhertsoginnal Edith St. Justil leida tulevane hertsoginna oma pojapojale, Roystoni hertsogile Justin St. Justile.

See polnud kerge ülesanne, kui jumalavallatult nägus ja kõrgilt ülbe härrasmees oli enam kui korra tunnistanud, et tal pole kavatsust abielluda, enne kui ta on valmis ja tubli, ning vaid kahekümne kaheksa aastasena oli ta vanaemale kinnitanud, et ei pea ennast veel „tubliks” ega „valmisolevaks”!

„Hooaeg saab juba mõne nädala pärast läbi...” leedi Cicely silmitses sõbratari kahtleva pilguga.

Leskhertsoginna noogutas kuninglikult. „Ja Royston teeb oma valiku enne Hepworthi balli õhtut.”

Leedi Cicely ahmis õhku. „Aga see on kõigest kahe nädala pärast!”

Edith muigas rahulolevalt. „Ma kinnitan teile, et selleks ajaks avastab St. Just end kenasti ja truult käsist-jalust seotuna!”

„Kas sa oled ikka veel veendunud, et sama daamiga, kelle nime sa kirjutasid paberilehekesele, mis on minu

ülemteenri käes?” Leedi Jocelyn näis ka vähem kui kindel selle ettevõtmise tulemuslikkuses.

Samal ajal, kui kolm daami olid paika pannud plaanid tagada see, et nende pojapojad leiaksid tol hooajal endale mõrsja, oli leskhertsoginna teatanud ka, et tema oli juba oma pojapoja eest valiku teinud ja et hooaja lõpuks leiab Royston end tolle daamiga kihlatuna. Ta oli oma valikus nii kindel olnud, et võttis vastu teiste daamide väljakutse panna selle noore daami nimi kirja ning jätta see sedel turvaliselt hoiule leedi Jocelyni ülemteenri Edwardsi kätte, ning määranud, et kiri avatakse ja nime kontrollitakse sel päeval, kui Royston teatab oma abiellumiskavatsusest.

„Ma olen täiesti veendunud,” väitis Edith nüüd enese-kindlalt.

„Kuid minu teada pole Royston väljendanud oma eelistust ühegi sel hooajal debüteerinud noore daami suhtes.” Leedi Cicely, kõige õrnasüdamelisem kolmest, ei suutnud taluda mõtet, et tema armas sõber võiks eksida.

„Ta ei teegi seda,” kuulutas leskhertsoginna saladuslikult.

„Aga...”

„Me ei tohi Edithile rohkem peale käia.” Leedi Jocelyn sirutas käe, et õrnalt rahustades leedi Cicely kätt pigistada.

„Kas meil on minevikust teada, et ta oleks kunagi eksinud?”

„Ei...”

„Ja minu arvamus ei osutu valeks selgi korral,” kuulutas leskhertsoginna suureliselt, kinnituseks lustlik sära luitunud sinistes silmades. „Royston avastab end peagi kenasti ja truult tulevase naise kütkeis ja täielikus armuimas!”

See ülbelt küünilist Roystoni hertsogit puudutav teade jahmatas nii väga ülejäänud kaht daami, et kumbki ei suutnud sel teemal edasi kõnelda...

Teine peatükk

Kaks päeva hiljem White'si klubis St. Jamesi tänaval Londonis

„*K*as pole mitte aeg, Litchfield, et sa paned kaardid lauale ja lõpetad tänaseks mängimise?”

„Sulle meeldiks, kui ma nii teeksin, eks ole, Royston?”
Suitsuse kaardimänguruumi küünlavalgusest tingitud hämaruses pärlendas teisel pool kaardilauda istuva mehe priske irvitav nägu kergelt higist.

„Ma ei arva üht ega teist, kui sa peaksid ka otsustama kaotada särgi oma seljast,” ümises Roystoni hertsog Justin St. Just tugitooli seljatoele nõjatudes, üksnes pilukil siniste silmade särav ja pinevil pilk paljastamas täielikku põlgust, mida ta selle mehe vastu tundis. „Ma soovin vaid seda lõputult pikka ja igavat kaardipartiid lõpetada!” Ta kahetses praegu sügavalt, et oli Litchfieldi väljakutse vastu võtnud, ja teadis, et poleks seda teinud, kui ta poleks olnud ülimalt tüdinud ega otsinud leevenduseks mis tahes meelelahutust.

Igavus. See tundmus oli olnud talle liigagi tuttav alates sellest, kui Napoleoni vastu võitlemine oli lõpule jõudnud ja väike korsiklane oli lõpuks igaveseks vangistatud

St. Helena saarele, mille peale Justin oli pidanud turvaliseks naasta Londonisse, panna maha ohvitseriamet ja hakata täitma oma kohustusi Roystoni hertsogina. Napilt mõni nädal hiljem oli ta taibanud oma kohutavat viga. Oojaa, kõik ta sõbrad olid endiselt Londonis, leidus rikkalikult naisi, kes soovisid temaga voodit jagada, ning tema toad Mayfairis olid ikka veel sama mugavad – ta oli juba ammu otsustanud mitte elama asuda Royston House’i, lastes selle asemel vanaemal seal pärast isa surma üksi edasi elada, ning Justini ema oli kolinud maale –, ent ta oli kogu aeg tundnud, et elus peaks olema... midagi enam.

Mis see täpselt oli ja kuidas Justin selle leidma pidi, polnud tal aimugi. See oligi põhjus, miks ta oli viimase osa õhtust veetnud kaarte mängides mehega, kes talle isegi ei meeldinud.

Lord Dryden Litchfield heitis talle põlgliku pilgu. „Räägitakse, et sul veab kuradima hästi nii kaardimängus kui ka daamidega.”

„Räägitakse või?” pomises Justin leebelt, olles hästi teadlik, missuguseid märkusi peenem seltskond tema kohta ta selja taga teeb.

„Ma hakkam mõtlema, et kas see on üldse vedamine, aga...”

„Ole ettevaatlik, Litchfield,” hoiatas Justin vaikselt, tema sisemine pingestatus veel välja ütlemata solvangu tõttu polnud sugugi nähtav, kui ta sirutas käe elegantselt välja, et tõsta laualt oma klaas ja rüübata aegamisi brändit. Moodsalt pikkade kuldsete juuste ja ülbelte nägusate näojoontega sarnanes Justin hoopis enam langenud ingli kui kuradiga. Ent hoolimata sellest, kui ingellik ta välja nägi, teadis enamik, kui mitte kõik kõrgseltskonna härrasmehed

ka seda, et ta oli osav käsitsema mõlemat relva, mis hari-likult valiti duelliks, mida Litchfield tülinorimisega taotles. „Nagu ma ütlesin: mida varem me selle kaardimängu lõpetame, seda parem.”

„Sa ülbe kaabakas!” Litchfield jõllitas Justinit maru-vihaselt üle laua. Ta oli ehk umbes tosin aastat vanem Justini kahekümne kaheksast eluaastast, kuid liigne keha-kaal, hõrenevad punakaspruunid juuksed, milles oli oht-ralt halle salke, odavate sigarite ülemäärasest nautimisest pruuniplekilised hambad, samuti mäslav viha oma pideva ebaõnne pärast kaardimängus põhjustasid selle, et ta nägi välja tublisti vanem.

„Ma ei usu, et minu solvamine toob sulle edu sinu ko-hutavalt viletsa kaardimänguuskuse juures,” väitis Justin brändiklaasi lauale tagasi pannes.

„Sina...”

„Vabandage, teie hiilgus, kuid see kiri saabus äsja, te peaksite sellega otsekohe tegelema.”

Ümbritsevast suitsuhägusest hämarusest ilmus nähta-vale hõbekandik, millel oli kirjake Justini nimega, mis oli kritseldatud üle paberi ja kirjutatud käekirjaga, mis esma-sel vaatlusel polnud talle tuttav. „Kui sa nüüd vabandak-sid mind, Litchfield.” Justin ei heitnud teise mehe suu-nas pilkugi, kui võttis kandikult kirja, murdis pitseri katki ja luges selle kiiresti läbi, enne kui selle uuesti kokku vol-tis ning vestitaskusse pani. Seejärel heitis ta kaardid laua-le, esikülg vastu lauda. „Teie võit, söör.” Ta noogutas jär-sult lõpetamise märgiks ja kohendas lahkumiseks püsti tõustes oma lumivalgeid särgikätiseid.

„Haa, ma teadsin, et sa bluffisid!” hüüatas teine mees võidukalt, pahvides õnnelikult oma vastiku haisuga sigarit,

kui tõstis üles Justini hüljatud kaardid. „Mida põrgut...” pomises ta uskumatult peotäie ässade peale, samal ajal kui lapiline vihapuna tema pundunud näol süvenes.

Justini arvates oli see ohtlik. Tal polnud kahtlustki, et Litchfieldi süda annab alla võitluses jätkata tuksumist ammu enne seda, kui mees jõuab viiekümnenda sünnipäevani.

„See kiri oli siis mõnelt naiselt.” Teise mehe näole ilmus isegi laiem irve, kui ta läbi sigarisuitsu pilgu Justinile suunas. „Ma ei arvanud, et näen kunagi päeva, mil kuratliku vedamisega Roystoni hertsog viskab võidukaardid lauale, et naise käsu peale jooksu pista.”

Sel hetkel oli „kuratliku vedamisega Roystoni hertsogil” äärmiselt raske vastu seista tungile sirutada käsi üle laua, haarata teisel mehel kortsus särgi rinnaesisest kinni ja raputada teda nagu talumatut koera, kes too oligi. „Võib-olla jooksen ma selle naise magamiskambrisse...” Justin kergitas pilkavalt kulmu.

Litchfield korsatas labaselt. „Ükski naine pole väärt võidu loovutamist kaardimängus.”

„See naine on,” kinnitas Justin kiretult. „Ma soovin sulle rõõmsat õhtu jätku, Litchfield.” Heitnud viimase põlgliku pilgu, ei raisanud Justin rohkem aega ja pöördus hämaralt valgustatud ruumist otsusekindlalt minekule, kõndides mitmele tuttavale põgusalt noogutades.

„Astuge kõrvale, Royston!”

Justini kuulsad refleksid võimaldasid tal teha selle karme kõrvalsammu ning samal ajal ringi keerata. Mehe silmad läksid pärani, kui ta jälgis kellegi rusikat tabamas väljaaste teinud kahkja näoga Litchfieldi, nii et too peatus ja lendas pikali jalust niidetud härja nõtkusega.

Justini päästja kükitas viivuks teadvusetu mehe kõrvalle, enne kui end uuesti sirgu ajas. Selgus, et tegemist oli Richmondi krahvi lord Bryan Andersoniga, heas vormis ja painduva umbes viiekümneaastase härrasmehega, kelle tihedad juuksed olid enneaegu valgeks läinud. „Ma vaatan, Richmond, et teie paremhaak on sama tõhus nagu alati,” lausus Justin imetlevalt.

„Näib nii jah.” Vanem mees seadis särgikäitise rätsepa õmmeldud ülekuue all korda, samal ajal eirasid mõlemad mehed jätkuvalt ebaelegantselt lamavat Litchfieldi. „Kas tohin küsida, mida te tegite, mis seda meest nii väga ärritas?”

Justin kehtas õlgu. „Ma lasksin tal end kaardimängus võita.”

„Kas tõesti?” Richmond kergitas kulme. „Arvestades tema hasartmänguvõlgasid, oleks võinud arvata, et ta on tänulikum.”

„Nii oleks võinud arvata jah.” Justin jälgis kiretult, kuidas kaks külmavereliste nägudega teenrit kandsid teadvusetu Litchfieldi klubist välja. „Täna teid õigeaegse sekumise eest, Richmond.”

„See oli tühiasi, Royston.” Eakam mees tegi kummarduse. „Tõtt öeldes nautisin ma seda ehk enam, kui oleks pidanud,” lisas ta kahetsevalt.

Nagu enamik kõrgseltskonnast, teadis ka Justin, et nüüdseks lesestunud Bryan Anderson oli umbes kakskümmend viis aastat seotud naisega, kes nende abielu esimeste kuude ajal oli hobuse seljast kukkunud ja saanud seejuures tugeva löögi pähe, mis põhjustas tagasilanguse selleni, et naise mõistus oli lapse oma ja jäi niisuguseks kuni tema hiljutise surmani.